

ת"פ 67331/03/17 - מדינת ישראל נגד מיכה רוחאן

בית משפט השלום בראשון לציון

ת"פ 67331-03-17 מדינת ישראל נ' רוחאן
תיק חיצוני: 345945/2015

בפני כבוד השופטת - נשיאה עינת רון
מאשימה מדינת ישראל
נגד
נאשם מיכה רוחאן
נוכחים:
ב"כ המאשימה, עו"ד נועה טל יוסף
ב"כ הנאשם, עו"ד עופר אלמוג
הנאשם בעצמו

פסק דין

נרשמה הודאתו של הנאשם בעבירות של החזקת טובין מפרים לשם מסחר וייבוא טובין מפרים לשם מסחר.

במספר מועדים עובר ליום 6/8/15 טס הנאשם לתורכיה, על מנת לרכוש בגדי מותגים מזוייפים.

ביום 6/8/15 נמצאו בביתו של הנאשם 1500 פריטי לבוש שונים הנחזים להיות פריטי לבוש של החברות: "הוגו בוס", "דיזל", "לואי ויטון", "קנזו", "ברברי" ואחרים, אשר הועתקו ונעשו ללא קבלת זכויות יוצרים, תוך סימון סימן המסחר לשם מסחר באופן המהווה הפרה של זכויות יוצרים וסימני מסחר וזאת במטרה להפיצם ולמכרם לאחרים.

בהסכמת הצדדים הופנה הנאשם אל שירות המבחן על מנת שיינתן תסקיר בעניינו ואשר בו תבחן, בין היתר, שאלת אפשרות הימנעות מהרשעה.

הנאשם בן 51, נשוי ואב לשלוש הילדים, מזה כשש שנים הוא בעלים של סוכנות נסיעות מאורגנות לחו"ל.

הנאשם קיבל אחריות על מעשיו. הוא מסר כי במסגרת עבודתו נסע פעמים רבות לחו"ל, כשלעיתים עזר בעצירות ביניים בתורכיה, ובין היתר, על מנת לרכוש בגדי מותגים מזוייפים.

הוא תאר כי תחילה רכש את הבגדים עבורו ועבור משפחתו, כאשר ידע כי המדובר בזיופים. בהמשך עשה כן בעקבות פניות של בני משפחה ושל חברים וזאת עשה, בין היתר, מתוך מניע כספי.

לדברי הנאשם, הוא התקשה, בעת ביצוע המעשים, להקדיש מחשבה לכך שהוא עובר על החוק, אך כיום

הפיק את הלקח הנדרש ומודע להשלכות מעשיו. הוא הציג אישור על תשלום פיצוי לחברת הבגדים, כשמדבריו עלה כי הבין שעליו לשאת בתוצאות המעשים ולשלם פיצויים.

הנאשם שלל מצוקה או בעייתיות ולפיכך מסר כי אינו זקוק לטיפול של שירות המבחן או למסגרת כלשהי בקהילה.

שירות המבחן התרשם, כי הנאשם הוא בעל יכולת וכישורים וכי תפקד באורח תקין וחיובי במסגרות חיים שונות לאורך כל השנים.

הערכת שירות המבחן היא כי הנאשם ביצע את המעשים מתוך מניע כספי וצורך ברווח כספי קל ומהיר, כשהוא ממוקד בהצגת תדמית חיצונית מוצלחת ומבוססת, גם באמצעות לבוש המותגים ומכירתם לסביבתו.

שירות המבחן העריך כי הסיכון להישנות עבירות דומות בטווח הקרוב פחת ולא עולה צורך משמעותי במעורבות טיפולית בעת הזאת.

הנאשם העלה חשש בפני שירות המבחן באשר להרשעתו בדין, בשל עיסוקו כעצמאי בתחום התיירות. לדבריו, הוא ניגש למכרזים פרטיים וציבוריים, אשר דורשים העדר רישום פלילי.

על כן, המליץ שירות המבחן כי בית המשפט ישקול בחיוב הימנעות מהרשעה.

שירות המבחן המליץ על הטלת צו של"צ.

בעתירתה לעונש טענה המאשימה כי היא מסכימה לכך שההליך בעניינו של הנאשם יסתיים באי הרשעתו וכי העתירה לעונש היא להטלת צו של"צ בהיקף של 300 שעות.

המאשימה הסבירה את טעמיה לעתירה זו, בכך שהנאשם הודה, כי מדובר בעבירות משנת 2015, העובדה כי החזיר חלק מן הכסף ובעיקר המלצות שירות המבחן לפיהן פחת הסיכון להישנות העבירה והרשעה עלולה לפגוע בהתפתחותו המקצועית של הנאשם.

ב"כ הנאשם הוסיף כי הנאשם הודה וחסך זמן שיפוטי יקר, הוא הפנה להמלצות שירות המבחן וציין כי הנאשם ניגש למכרזים בתחום התיירות. לאור כל אלה עתר לכבד את עתירתה של התביעה.

ההלכה היא כי משהוכח מעשה עבירה הרי שיש להרשיע את מבצעו בדין. רק במקרים חריגים ויוצאי דופן ניתן יהיה להימנע מכך. בהלכת כתב נקבעו המבחנים לכך, מדובר בשני מבחנים שהם מצטברים זה לזה.

המבחן האחד הוא כי האינטרס הציבורי שבענישה לא ייפגע באופן משמעותי מאי הרשעתו של הנאשם והמבחן האחר והמצטבר לו כי עתידו של הנאשם ושיקומו ייפגעו באופן משמעותי בשל הרשעתו.

(בעקבות הלכת כתב ראה גם: ע"פ 5102/03 מ"י נ. קליין; ע"פ 6 3301/0 ביטי נ. מ"י ועוד ועוד).

לא אחת נקבע על ידי בית המשפט העליון כי יש להוכיח פגיעה ממשית ועכשווית בעתידו של הנאשם ובשיקומו ואין די בהעלאת אפשרות ערטילאית ועתידית. כך נקבע גם בע"פ 8518/12 צפורה נ. מ"י.

וכפי שנאמר:

"בשורה ארוכה של פסקי דין, נקבע כי הימנעות מהרשעה של מי שאשמתו הוכחה הינה בגדר חריג שבחריגים. בפסקי דין אחרים נאמר כי הימנעות מהרשעה תעשה רק במקרים יוצאי דופן".

המבחן הראשון, יציר ההלכה הפסוקה הוא האינטרסים הציבוריים -

פגיעה בערכים המוגנים שיש במעשיו של הנאשם היא בזכות הקנין ובחיי מסחר תקינים. ועל עבירות מעין אלה, נאמר על ידי בתי המשפט:

"באשר לאופיה של העבירה... מדובר בעבירה קשה בהשפעתה על מדינת ישראל. לרוע המזל ולמרבת הצער, מדינת ישראל היא "אימפריה" ככל שהדבר אמור בתעשיית הזיכיונים, הפרת סימני מסחר... פסקי הדין שציטטה המדינה אינם פסקי הדין היחידים בנושא זה ובתי המשפט על כל ערכאות במעמדן על הנזק למדינה (כך במקור - ע.ר.) שלא לדבר על הנזק ליוצרים כתוצאה מביצוע עבירות אלה".

(ראו עפ"ג (ת"א) 8949/05/15).

מעבר להיבטים כלליים אלה, הרי שבנסיבות היחודיות למקרה בו עסקינן עולות נסיבות לחומרה, המצביעות על פגיעה ממשית באינטרסים הציבוריים.

מדובר בעבירה שקדם לה תכנון ובוצעה בתחכום. הנאשם נסע בעצמו, בהזדמנויות רבות ושונות לחו"ל, על מנת להביא משם את פריטי הלבוש הנחזים להיות פריטי לבוש של מותגים מסויימים.

על אף טענתו של הנאשם כי מדובר ברכישת פריטי לבוש עבור עצמו, בני משפחתו וקרובים לו, הרי שמספרם הגדול של פריטי הלבוש שנמצאו אצלו - 1500 במספרם - מעידה על כך לא כה פני הדברים.

בנסיבות אלה, אין מקום להימנעות מהרשעתו של הנאשם.

בהיות שני המבחנים המצויינים בהלכת בית המשפט העליון מבחנים מצטברים זה לזה, די היה בקביעה זו, ואולם למעלה מן הצורך אציין כי גם במבחן השני אין הנאשם עומד.

על מנת להימנע מהרשעה יש להראות כי הפגיעה הצומחת מהרשעתו של הנאשם גדולה באופן ניכר מן

הפגיעה שתביא הימנעות מהרשעתו ויש לבחון מהי הפגיעה בנאשם, כאשר בית המשפט העליון קבע, לא אחת, כי הפגיעה צריכה להיות עכשווית וקונקרטית ואין די בפגיעה אפשרית וערטילאית.

בפני שירות המבחן הביע הנאשם את חששו מהרשעה, תוך שציין כי הינו עוסק בתחום התיירות ובמסגרת עיסוקו ניגש למכרזים פרטיים וציבוריים ולא יוכל לעשות כן אם יורשע בדין. מעבר לאמירה זו, לא הובא כל ביסוס לטענה ועל כן קביעתו של שירות המבחן בתסקיר "נוכח קיומה של אינדיקציה לפגיעה ממשית בעתידו" - אינה ברורה כלל ועיקר.

לא מצאתי, איפוא, כי גם המבחן השני בעניינו של הנאשם התקיים.

ועוד מצאתי להדגיש כי הימנעות מהרשעה, אמורה כאמור לעיל, להיות המקרה החריג ויוצא הדופן והנה בעבירות מעין אלה, דרך כלל מורשעים הנאשמים ואם יש מקום לחרוג מן הכלל הזה, יש לעשות כן במקרה המתאים.

בעניינינו נסיבות העבירות אינן חריגות לקולא, אלא, כמפורט לעיל, חורגות דווקא לחומרא ואף שאלת עתידו של הנאשם אינה מצדיקה חריגה כזו.

גם מן הטעם הזה מצאתי שלא להענות לעתירה המשותפת, שכן משמעה השלכות לעתיד על עניינם של נאשמים אחרים נגדם הוגשו או יוגשו כתבי אישום בעבירות מעין אלה.

אני ערה לכלל, כי בדרך כלל יאמץ בית המשפט את ההסדרים אליהם הגיעו הצדדים, גם מן הטעם של כיבוד הסדרי טיעון והחשיבות שבכך והן מן הטעם כי חזקה על הצדדים שבדקו היטב את כלל השיקולים הצריכים לענין.

ועם זאת, הלכת ביהמ"ש העליון הקובעת זאת בהלכת פלוני קבעה כי אם סבור ביהמ"ש כי הצדדים חרגו חריגה ניכרת בהסדר אותו גיבשו ולא שקלו היטב את מכלול השיקולים יחרוג מן ההסדר.

לטעמי, לא נשקלו עד תום האינטרסים הציבוריים הצריכים לענין בעבירות מעין אלה, כפי שפורט לעיל ואף לא נשקלו עד תום ההשלכות שתהיינה לאי הרשעתו של הנאשם על עניינם של נאשמים עתידיים בעבירות מעין אלה.

בטרם סיום הדיון בשאלה זו, אוסיף ואתייחס לטענה שהעלה ב"כ הנאשם והיא באשר לחלופי הזמן מאז ביצוע העבירות, שאף בו יש כדי להשפיע, לטעמו, על הימנעות מהרשעה.

אציין לענין זה כי העבירה בוצעה באוגוסט 2015 וכתב האישום הוגש במרץ 2017. אמנם אין המדובר בפרק

זמן קצר, אך אין המדובר בפרק זמן כה ארוך שיש בו כדי לשמש כשיקול נכבד להימנעות מהרשעה.

ועוד אוסיף כי אני ערה להמלצות שירות המבחן בעניינו של הנאשם, אך אדגיש כי שירות המבחן אמון על האינטרסים של הנאשם ועל אלה בלבד, בעוד שבית המשפט אמון על מכלול האינטרסים, לרבות על האינטרסים הציבוריים. בבואו להכריע בעניינו של נאשם, ישקול ביהמ"ש את המלצות שירות המבחן ויביאן במכלול שיקוליו, אך יעשה כן כאחד מן השיקולים ולא כשיקול יחיד - בלתו אין.

לאור כל האמור לעיל מצאתי כי יש להרשיע את הנאשם בדין ואני מרשיעה אותו בעבירות של -

החזקת טובין מפרים לשם מסחר, לפי סעיף 60(א)(4) לפקודת סימני המסחר

יבוא טובין מפרים לשם מסחר, לפי סעיף 60(א)(2) לפקודת סימני המסחר.

ובאשר לעונש שיש לגזור על הנאשם -

הנסיבות לחומרא פורטו לעיל.

מתחם הענישה הראוי לעבירות מעין אלה נע בין מאסר מותנה למספר חודשי מאסר בפועל שיכול וירוצו בעבודות שירות.

בהתחשב במועד ביצוע העבירות, בהודאתו של הנאשם ובנטילת האחריות, כמו גם בהעדר עבר פלילי ובעובדה כי ניהל אורח חיים נורמטיבי לאורך כל השנים - אני גוזרת על הנאשם -

שלושה חודשי מאסר על תנאי למשך שלוש שנים לבל יעבור עבירה כלשהי לפי פקודת סימני המסחר.

קנס בסכום של ₪ 4000 או 20 ימי מאסר תמורתו.

הקנס ישולם בחמישה תשלומים חודשיים שווים ורצופים שהראשון בהם ביום 15/6/18 והבאים אחריו בכל 15 לחודש שלאחר מכן.

לא ישולם תשלום במועדו יעמוד כל הסכום לפרעון מיידי.

זכות ערעור כחוק.

ניתנה היום, י' אייר תשע"ח, 25 אפריל 2018, במעמד
הצדדים.